

Autor: Guillaume Durocher

Na rozdíl od zemí anglofonní sféry bohužel většina států kontinentální Evropy neshromažďuje oficiální statistiky na etnickém základě. Ve Francii pak mainstreamová média zatvrzele opakují, že *Grand Remplacement* (velká výměna) původního francouzského obyvatelstva, už na první pohled patrná v každém větším městě, není nic jiného než „spiklenecká teorie“. Škrabalové z médií, často přímo či nepřímo placení státem

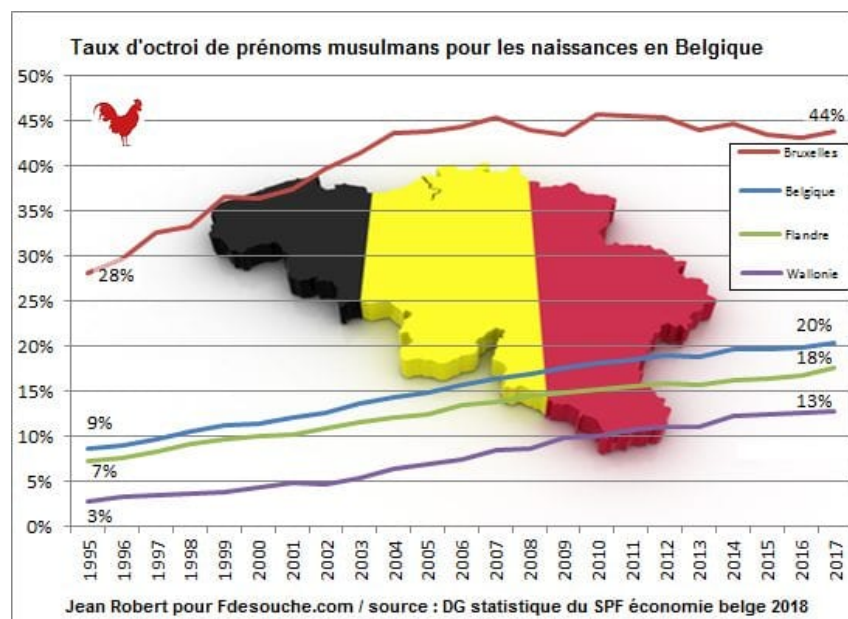
Nebojácní a skutečně nezávislí občanští novináři mezitím pilně dělají práci, jíž se velká média vyhýbají, tj. dokumentaci tohoto vývoje. Etnonacionalistický web Fdesouche nedávno zveřejnil podíl novorozenců s muslimskými jmény ve Francii a Belgii podle vládních statistik.

Jak můžeme vidět (*úvodní obrázek*), vývoj v obou zemích je do značné podobný: podíl muslimských jmen nově narozených dětí se prudce zvedl z 5-8% v roce 1995 na dnešních asi 20%.

Web Fdesouche už dříve zjistil, že třetina ve Francii narozených dětí je testována na onemocnění srpkovitou anémií, což se obvykle provádí v případech dětí afrického nebo blízkovýchodního původu. A jelikož ani zdaleka všichni barevní imigranti ve Francii nejsou muslimové, jsou tato data s dřívějším zjištěním v zásadě slučitelná.

Vidíme, že stejně jako všude jinde se i v Belgii muslimské a imigrantské obyvatelstvo z drtivě

většiny soustřeďuje ve velkých městech, především Bruselu. Podíl nově narozených muslimů se však za pouhých 23 let **více než zdvojnásobil ve Flandrech a zečtyřnásobil ve Valonsku**. Při zachování současného vývoje tak bude ze západní Evropy islámský kontinent dlouho před koncem století.

Jistě nemusím čtenáře sáhodlouze přesvědčovat o nezáviděníhodném osudu žen (bělošských a/nebo křesťanských), menšin či vědy v islámském světě. Mimo běžných teroristických útoků páchaných v Evropě muslimy se naše země stanou náchylnými ke krvavým občanským válkám mezi muslimy a nemuslimy, jaké jsme viděli v Bosně, Libanonu, Iráku nebo Sýrii.

Nárůst muslimské populace se však podle všeho zastavil v samotném Bruselu, na hodnotách těsně pod 50%. Autoři *Fdesouche* nabízejí možné příčiny tohoto vývoje:

„Smíšená“ křestní jména (Adam, Liam, Mila, Sofia, Sarah, Linah...) v našich souhrnech počítáme jen za polovinu.

Rostoucí náklady na bydlení ve městě a blízkém okolí mohou vést k přesunu muslimského obyvatelstva mimo Brusel do Flander a zejména frankofonního Valonska.

A konečně skutečnost, že belgický statistický úřad nezmiňuje jména, která se daný rok objeví méně než pětkrát (tříkrát v případě Francie), což předem vylučuje jistá „exotická“ jména, jež s větší pravděpodobností bývají islámského původu.

Brusel v posledních letech prožívá hospodářský rozmach. Původní Belgičané představují absolutní většinu obyvatelstva a lidé bez belgického občanství zde tvoří asi třetinu. Mnozí z cizinců však jsou Evropané. Žije zde mnoho Francouzů a v poslední době zesílil také příliv lidí z jihu a východu Evropy, zejména Rumunů. Mimochodem právě přítomnost cikánských žebráků z východní Evropy se dnes stala nevyhnutelnou scénérií většiny západoevropských

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

měst. Toto „podnikání“ je vysoce organizované cikánskými klany, které se pravidelně vracejí „domů“ do východní Evropy (ve skutečnosti ale **původně pocházejí z Indie**, z těch nejnižších kast hinduistické společnosti).

Musíme vzít na vědomí, že „globální metropole“ se alespoň v dohledné budoucnosti zdají být hospodářsky i společensky v zásadě životaschopné. Ti nejinteligentnější nejen z našich lidí, ale z populací celého světa, se tak stěhují do Silicon Valley, New Yorku, Londýna, Paříže, Bruselu atd. Vysoká „funkčnost“ těchto kognitivních elit zdá se více než kompenzuje přítomnost mas imigrantů nízké úrovně. Vytvořil se jakýsi *modus vivendi*, v němž zámožní běloši i rasoví cizinci vytlačují z žádaných částí měst špatně fungující menšiny prostřednictvím vysokých cen nájmu a nemovitostí. Tito lidé se tak stávají problémem a břemenem bělošské střední a dělnické vrstvy v okrajových částech města.

Sociálně-policejní stát zatím z větší části zvládá opatrovat/věznit menšiny podle potřeby, jak to vidíme na New Yorku starosty Michaela Bloombaera i napříč západní Evropou. Velkoměsta se celkem přirozeně rezidenčně segregují, a metropolitní běloši se navzdory svému okázalému „antirasismu“ stěhují zase mezi převážně bělošské obyvatelstvo (viz situace v **New Yorku** a **Londýně**). Cizí etnické skupiny navíc obvykle netvoří jediný etno-náboženský blok, ale samy se dále dělí na nespočet skupin: tak se obrušují hrany možného politického konfliktu, protože neexistuje etnická skupina dost početná na to, aby se stala nezpochybnitelným hegemonem. Když se o moc přetahují jen dvě nebo tři etnické skupiny, často to vede k etnické občanské válce. Naše „globální velkoměsta“, přestože jsou ohromnými laboratořemi dysgenické reprodukce a etnické entropie, se tak alespoň prozatím jeví udržitelně a stabilně.

Ale na jak dlouho?

Článek Guillaumeho Durochera **Measuring the Islamization of France and Belgium: 20% of Newborns Given Muslim Names** vyšel na webu The Occidental Observer 29. října 2018.